

† Lov og Evangelium

NR. 8

OKTOBER 2014

50. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«For skapningen venter og lengter (...), mens vi lengter etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning.» Rom 8:19; 23

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Troens strid

«Strid troens gode strid!» (1Tim 6:12). Martin Luther sier et sted at troen lever ikke lenger enn den strider. Og da mente han nettopp troens kamp for å fastholde nåden, når hjertet fordømmer oss for vårt daglige liv.

Denne spenning hører den levende tro til og kan aldri avspennes. Fjernes den fra troens liv, så har vi den *døde* tro, som med *forstanden* fastholder den frie nåde, uten at samvittigheten får adgang til å dømme synden.

Denne troens strid og spenning kan derfor aldri oppheves ved teoretisk innsikt i evangeliets hemmelighet. Ikke en gang en lang *erfaring* av Guds nåde kan oppheve den.

Det er ikke de dårligste kristne som har disse vanskeligheter med å tro Guds nåde. Slik var Luther, troens store helt, ofte i svære vanskeligheter, nettopp med å tro sine synders forlatelse.

Jo mere øm og fintfølende samvittigheten blir, jo *mere* vil den anklage, og jo *dypere* vil den ramme.

En rik og lang erfaring av Guds nåde vil også skjerpe konflikten: Kan du være et Guds barn, når all denne nåde har vært så fruktløs på ditt hjerte og ditt liv? Er ikke dette beviset på at din tro er død, og at du misbruker Guds nåde?

Også her vil den levende tro vinne seier, og på ny *hvile* i nåden. Men bare gjennom *strid*. Syndenøden er altså ikke bare troens mor. Det er den som hver dag holder troen levende hos et Guds barn.

Ole Hallesby

La oss gjøre oss umak!

Av Gunnar Nilsson

«Den som kommer inn til hans hvile, får jo hvile fra sine gjerninger, likesom Gud fra sine.»

Heb 4:10

Den som har kommet inn til hans hvile! Det er lett å tenke at det kristne livet bare er hvile. Men det er det altså ikke. Men det er en hvile, en hvile fra å kjempe med sine egne gjerninger for å bli rettferdig. Tenk å ha kjempet for å kunne be bedre, tro bedre, seire bedre og så aldri komme fram, aldri ha klart det. Og så få se og regne med det som Jesus har gjort, det han har vunnet for meg. Alt jeg savnet, det har jeg i ham. Plutselig har jeg alt jeg savnet, nå og for alltid i ham. Han har vunnet det for meg! Det er en hvile å få saligheten av nåde, fritt og for intet, få troen for intet. Men så taler Hebreerbrevet så mye om ørkenvandringen og at de fleste ble liggende igjen i ørkenen. De kom ikke fram. «La oss da gjøre oss umak for å komme inn til denne hvilen» (Heb

4:11). Vi kommer ikke automatisk inn i den. Vi må gjøre oss umak. Det kan bli besværlig. Frelsen er gratis! Likevel kan den være så kostbar at de fleste avstår fra den. For den koster noe, den koster alt. «Selg alt det du eier». Den koster oss vårt eget liv. Den koster fattigdom – at jeg lar meg overbevise om min synd, min vantro.

Oppfordringen til menneskene var: Omvend dere! Vend om, helt om! Gjør det! Og på omvendelsens vei blir vi fattige, hjelpeløse. Loven straffer oss, avkler oss vår rettferdighet, og evangeliet stenger oss ute med sitt lys – jeg er utenfor himmelen! Hvorfor? Jo, fordi jeg er vantro. Og jeg kan ikke tro uansett hvor mye jeg forsøker. Så blir jeg en nådetigger. En som får nåde gratis. Det er mye umak dette, det koster noe, selv om det til sist er gratis. La oss gjøre oss umak for å komme inn til denne hvilen. Denne hvile er å få slutte med sine egne gjerninger for å bygge seg en vei til himmelen. En hvile, som

Innhold, oktober 2014

Troens strid. Av Ole Hallesby	side 2
La oss gjøre oss umak! Av Gunnar Nilsson	side 3
Vi lengter etter legemets forløsning. Av Per Bergene Holm	side 6
Jesus – den villige stedfortreder. Av Asbjørn Fossli	side 9
Møtekalender.	side 11
Våre lamper slokner (10). Av J. F. Løvgren	side 14
Å leve etter kjødet. Av Svend Foldøen	side 18
Klokken slår... Fortelling av Mia Hallesby.....	side 20

å komme hjem etter en uendelig lang reise. Det er skjønt! Men én gang frelst er ikke automatisk alltid frelst.

«La oss derfor ta oss i vare, så ikke noen av dere skal vise seg å være blitt liggende etter. For løftet om å komme inn til hans hvile, gjelder ennå» (Heb 4:1). Det gjelder også den himmelske hvilen. Det er så mange avveier, sideveier vi kan komme inn på. Det er for

«Striden begynte jo først på alvor da Israels folk kom inn i det lovede land, da de var kommet inn til «hvilen». Kampen kan være hard før vi kommer til tro. Men den fortsetter og blir riktig alvorlig først når vi har blitt kristne.»

oss som for profeten Jona. Når Gud hadde et oppdrag til ham, en vei han skulle gå, ja da hadde satan et skip for hånden som gikk i stikk motsatt retning, beleilig akkurat når det trengtes. Slik tror jeg at også vi nesten alltid har et skip, en vei som går i stikk motsatt retning av Guds vei. Og den synes så mye lettere.

I boken «En pilgrims vandring» ble fristelsen for stor for Kristen, så han og hans medvandrere gikk på en litt mer behagelig vei enn den smale veien. Men de syntes ikke at det gjorde noe, for de gikk jo parallelt, i alle fall i be-

gynnelsen. Men så holdt de på å miste livet da de gikk seg vill. Har du lagt merke til at når du setter deg ned for å lese i Bibelen eller i en oppbyggelig bok, så ligger det gjerne en avis eller et tidsskrift eller noe annet på bordet, som er så mye lettere å ta opp og lese litt i, bare litt. Det finnes en avvei som virker behageligere, ikke så kampfylt.

Paulus skriver til oss: «Enhver som deltar i idrettstevling er avholdende i alt – de altså for å vinne en forgjengelig krans, men vi en uforgjengelig». Han bruker lignelsen om en idrettsmann som vil vinne førstepremien, og vi vet hvordan hele deres liv kan kretse kun om deres idrett. De ofrer det vanlige livet, det andre mener gjør livet verd å leve. De trener kanskje flere timer hver dag hele uken. Hvorfor? Jo, for å stå på seierspallen og få førstepremien. En premie som om noen år ikke betyr det grann. «Vet dere ikke at de som løper på idrettsbanen, de løper alle, men bare én får seiersprisen? Løp da slik at dere kan vinne den!» Her er det ikke tale om å hvile fra sine gjerninger. Her er det tale om å kjempe, kjempe for å vinne. Har du sett en skiløper som kommer i mål etter femmila? Han faller sammen på mållinjen og er så utmattet at han ikke kan reise seg. Har du sluttet å kjempe for å nå himmelen? Tror du at du kommer dit bare fordi du ble født på nytt en gang og nå ikke behøver å anstrenge deg mer? Kjødet har du ikke blitt kvitt. Striden begynte jo først for alvor da Israels folk kom inn i det lovede land, da de var kommet inn til «hvilen». Kampen kan være hard før vi

kommer til tro. Men den fortsetter og blir riktig alvorlig først når vi har blitt kristne. Løp da så du kan vinne kransen! Det kan bli nødvendig å forsake en del ting, og prioritere annerledes enn før. Vi må kanskje ta bort en del ting som ikke engang er synd, men som ville komme til å ta for mye av vår tid. Det vil binde oss for sterkt til denne jorden om det får for sterkt tak i oss. Hvor mye setter du pris på himmelen? Ja, det kan ses på hva du prioriterer, på hva du bruker fritiden din til og på hva tankene dine hele tiden kretser om.

For Paulus var det ingen selvfølge at han skulle nå fram til målet. Men da han nesten var fremme, da jublet han: «Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen» (2Tim 4:7). Han har kjempet. Det har vært kamp, men han har bevart troen. Vi kan si at troen er som en veldig verdifull edelstein som vi fikk ved vår nye fødsel. Har du bevart den? «Jeg har bevart troen». Det finnes ingen automatikk i dette. Det er ikke noe selvsagt. «Løp da slik at dere kan vinne den!» Det kan være tungt i oppoverbakkene. Man fristes til å sette seg ned i veikanten for å hvile, og ikke

«Det kan være tungt i oppoverbakkene. Man fristes til å sette seg ned i veikanten for å hvile, og ikke haste framover. Og slik kan man sovne der ved veikanten.»

«Følg ham, dere vandrere, mot evigheten, så dere ikke blir liggende etter på veien og tvinges til å rope fra et slikt sted der ingen svarer.»

haste framover. Og slik kan man sovne der ved veikanten.

Så har vi også en oppgave overfor hverandre som vi kanskje ikke tar på alvor, nemlig å oppmuntre hverandre på veien. Hjelp din neste på veien! Målet nærmer seg mer og mer. Snart lyder den siste basunen. Hva er du beredt til å ofre for å nå fram? Hva er jeg beredt til å ofre for å nå fram? Eller tror vi at vi kan få både verden og himmelen?

De ti jomfruene sovnet alle da det drog ut. Herre, forbarm deg over oss alle!

De som har begynt vandringsen på veien til himmelen bør nå følge Jesus så nært at de ikke mister ham av syne. For verdens harde stormvinder kan fort ødelegge veien, og man vet aldri hvem som kan gå seg vill. Følg Jesu blodige fotspor fra fordervets by til Golgatahøyden! Følg ham, dere vandrere, mot evigheten, så dere ikke blir liggende etter på veien og tvinges til å rope fra et slikt sted der ingen svarer. Vårt håp er at de få disipler som har forlatt alt og fulgt Jesus skal komme fram og få sitte på troner og dømme Israels tolv stammer. De skal til slutt nå fram til Sions berg og synge den nye sangen til Moses og Lammet. Eia var vi der!

L&E

Vi lengter etter legemets forløsning

Av Per Bergene Holm

Fra tid til annen oppstår det debatt om sykdom og helbredelse. Enkelte hevder sterkt at sykdom og lidelse ikke hører naturlig med til en kristens liv, men at en kristen skal forvente helbredelse og god helse. Man sier med sterke ord at Gud ikke vil at vi skal være syke, men at vi skal bli helbredet. Men finnes det dekning for dette i Guds ord?

Underlagt forgjengelighet

Apostelen Paulus taler om den kristnes barnekår i Romerbrevet, kapittel 8. Den troende har fått Den Hellige Ånd og er oppreist til et nytt liv i kraft av Ånden. Slik Jesu døde legeme ble oppreist fra graven, slik skal også den troendes legeme levendegjøres til et nytt liv i Ånden. Den troendes lemmer skal ikke lenger høre synden og døden til, men tas i bruk av Guds Ånd til liv og tjeneste for Gud.

Dette nye livet i Åndens helliggjørelse kalles en «førstegrøde», det vil si at det er en forsmak på selve høsten. Den troende får her i tiden smake «den kommende verdens krefter», som et pant og segl på barnekåret i den kommende herlighet. Andre steder taler apostelen om dette som en fornyelse av vårt indre dag for dag, parallelt med at vårt ytre menneske går til grunne (2Kor 4:16). Det er altså tale om en åndelig, ikke fysisk levendegjørelse av vårt dødelige legeme.

Og så fortsetter apostelen (Rom 8) å tale om at «også vi som har fått Ånden som førstegrøde, også vi sukker med oss selv, mens vi lengter etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning» (Rom 8:23). Slik hele skapningen sukker etter Guds barns forløsning, til frigjørelse fra lidelse og forgjengelighet, sykdom og død, slik sukker også et Guds barn selv! For fra syndefallet av har hele skapningen blitt lagt under forgjengelighet av Gud, inntil Gud selv i sin tid skal la skapningen nå fram til Guds barns frihet i herligheten. Forgjengelighet, sykdom og død, er altså noe hele skapningen, Guds barn inkludert, ennå er underlagt.

Fremtidig forløsning

Legemets forløsning fra sykdom, lidelse, smerte og død er altså ikke noe vi skal forvente å oppleve her og nå, men det er noe som hører den fullkomne frelse til, noe vi får oppleve på den nye himmel og nye jord. Det fullendte barnekåret innebærer også vårt legemes forløsning. Men det venter vi på og lengter etter, og vi har ikke noe løfte om å få oppleve det her i tiden.

«For i håpet er vi frelst. Men et håp som en kan se, er ikke lenger noe håp – hvorfor skulle en håpe på det en allerede ser? Men dersom vi håper på det vi ikke ser, da lengter vi etter det med tålmodighet» (Rom 8:24-25).

Det er derfor i åpenbar strid med

Guds ord når det hevdes at vi skal forvente allmenn helbredelse fra sykdom i blant oss som er Guds barn. Gud har ikke gitt oss noe løfte om en forløsning av våre legemer her i tiden, men det er gitt oss i håpet og troen – som noe vi ikke skal se og oppleve nå, men lengte etter! For én dag skal vi oppleve det, når tro og håp forgår, og vi får se!

De som likevel lærer at de kristne skal være fri fra sykdom og nød, kommer fram til det på en av to måter:

Enten omtolkes løftene om en åndelig forløsning og levendegjørelse til også å gjelde en fysisk forløsning og levendegjørelse av legemet her i tiden, stikk i strid med Rom 8.

Eller en omtolker løftene om hva et Guds barn skal oppleve på den nye himmel og nye jord og lærer at dette skal skje her og nå.

Begge deler kan gjerne karakteriseres som å ville ta «himmelen på forskudd».

Tegn og under

Hva så med Jesu ord om de tegn som skal følge dem som tror? «Og disse tegnene skal følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut onde ånder. De skal tale med nye tungemål. De skal ta slanger i hendene, og om de drikker dødelig gift, skal det ikke skade dem. På syke skal de legge sine hender, og de skal bli helbredet» (Mar 16:17-18).

Leser vi Apostlenes gjerninger, ser vi at disse tegn fulgte dem som trodde. Der evangeliet gikk fram og brøt nytt land, om det var i Samaria (Apg 8:5-7) eller på Malta (Apg 28:1-10), der var

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfsnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: 412 45 598
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Gud med og stadfestet frelsen med tegn og under.

La oss først minnes betydningen av ordet «tegn». Det er altså bilde på noe annet, det peker hen til noe annet enn seg selv.

Helbredelse og andre tegn og under er som billedbøker for åndelige umyndige og småbarn. Det er anskuelige tegn på at frelsen i Jesus innebærer forløsning fra både synden og syndens følger. Gud lar de åndelige småbarn og umodne få se og oppleve noe av hva frelsen innebærer, som et tegn. Men der tegnene har ført til tro på Jesus Kristus og frelsen i ham, der mister de sin betydning. For det modnere stadium er ikke å tro gjennom å se, men uten å se. «Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20:29). Derfor lar Gud tegnene falle bort når de har utført sin hensikt, nemlig å føre mennesker til tro på Jesus og frelsen i ham. Da vil Gud at den troende skal holde seg til Ordet, uten noe «troens bevis», men vandre i tro til Guds løfter også når en ikke ser og opplever.

For dem som ikke vil tro, hjelper det ikke med tegn og under, og de skal heller ikke få noe tegn, sier Jesus (Mat 12:39). De har Guds ord, Moses

og profetene, og det hjelper dem ikke engang om noen står opp fra de døde (Luk 16:31).

Og der tegnene har ført til tro på Guds ord og løfter, der har tegnene oppfylt sitt mål, og den troende kan nå vandre i tro uten å se (2Kor 5:7). Han eier likevel hele frelsen i håpet og troen! Det gjorde også den fattige Lasarus, der han lå full av verkende sår! (Luk 16:20-22).

Jesus vet best

I stedet for å tale om helbredelse og frihet fra sykdom og lidelse, taler Skriften mye om at den som hører Jesus til skal forvente å lide med Jesus. Slik Jesus seiret gjennom lidelse og død, skal den troende seire gjennom lidelse og død, om enn i en annen betydning. Der den troende mister sitt liv i denne verden, og hans ytre legeme går til grunne, fornyes hans indre menneske og Jesu liv er virksomt der, til velsignelse for dem han lever i blant (2Kor 4-5).

Dette betyr ikke at en kristen ikke kan be om helbredelse og søke legehjelp. Som barn skal vi få be vår himmelske Far om det som vi tror er til vårt beste og Guds ære. Men vi får overlate til Gud å avgjøre hva som er best, for hans veier og tanker er så langt høyere enn våre. Og vi kan hvile i at alt Gud lar en kristen møte i livet, om det er medgang eller motgang, helse eller sykdom, rikdom eller fattigdom, ære eller vanære, liv eller død, det må samvirke til det gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt (Rom 8:28).

L&E

«Der tegnene har ført til tro på Jesus Kristus og frelsen i ham, der mister de sin betydning. For det modnere stadium er ikke å tro gjennom å se, men uten å se.»

Jesus – den villige stedfortreder

Av Asbjørn Fossli

Vi sier gjerne at det ikke er motsetninger i Bibelen. Det er ikke uten videre lett å forstå. Tvert imot synes vi at det er mange paradokser.

Hos profeten Jesaja (53:6) står det at «vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei». Det naturlige ville vel da være at verset fortsatte: «Og vi fikk den straff vi fortjente etter våre synder».

Ingenting ville vært mer naturlig, ja nærmest selvfølgelig, enn nettopp det. Det er jo slik det er i samfunnet. Og hvordan er det vi selv tenker hvis noen gjør oss noe? Det er veldig lett å rope på hevn. For det hadde vært rettferdig. Vi vet hvordan det er med små barn. Det tar ikke lang tid før de lærer å si at den andre er slem mot meg, og den andre svarer at «det var ikke jeg som begynte».

Vi ser at det med skyld og egenrettferdighet er noe som ligger nedlagt i oss. Men hvis vi som selv er skyldige, krever reaksjon mot andre, hvilken rett har ikke da Gud til å kreve at vi skal straffes for våre misgjerninger?

Bibelen lærer oss tydelig at Gud ikke ser mellom fingrene på synd. I Nahum 1:1 står det: «En nidkjær og hevner Gud er Herren. En hevner er Herren, full av harme. En hevner er Herren mot sine motstandere, en som gjemmer på vrede mot sine fiender». Midt i det andre verset står det at «han lar ikke den skyldige være ustraffet».

Da er det merkelig at det står i siste delen av Jesaja 53:6: «Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham». Hvordan kunne han gjøre det? I forbindelse med Jesu dåp, står det om en røst fra himmelen: «Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag» (Mat 3:17).

Her ser vi at Faderen hadde sitt velbehag i Sønnen og hans liv. Jesus hadde rett til å leve. Jo eldre Jesus ble, jo mer åpenbart ble det at han var rettferdig. Som det også står i Lukasevangeliet (2:52): «Og Jesus gikk fram i visdom og alder og i velvilje hos Gud og mennesker».

Ja, så fullkommen var Jesus at han var villig til å ta på seg hele vår syndeskyld. Og det var ikke noe han måtte presses til. Salme 8:31 sier at han hadde sin lyst i menneskenes barn. Selv ikke syndefallet i Edens hage kunne forandre på det. Hvis du lurer på hva kjærlighet er, skal du se opp til det midterste av de tre korsene på Golgatahøyden på langfredag.

Aller best får du se det hvis du kjenner på synd. For Jesus hang på korset for dem som ikke fortjener å frelses. Og det var Guds vilje at det skulle skje slik: «Derfor elsker Faderen meg, fordi jeg setter mitt liv til for at jeg skal ta det igjen» (Joh 10:17). Det er Guds vilje at vi som fortjener å gå fortapt, skal bli frelst ved Jesu stedfortredende

død. Det er ikke en nødløsning, nei, det er Guds hellige vilje.

«Han vil gjerne forlate alt», står det i Jesaja 55:7. Det er Guds egentlige vilje. For synden har fått sin lønn. Også din og min. Det er så vanskelig å tro. For min synd er så forferdelig, og jeg er så fullstendig uten unnskyldning. Men det er en erkjennelse som sitter langt inne. Vi kan tenke på hvordan Adam og Eva prøvde å fraskrive seg ansvaret for synden. Og allikevel: «Han vil gjerne forlate alt».

I Jesaja 53:7 leser vi om hvordan Jesus ble plaget av menneskene. Men Jesus opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes. Samtidig fornektet Peter sin frelser. Ser du kontrasten? Peter ville redde sitt eget liv, Jesus ville ofre sitt liv. For Jesus var Guds offerlam. Jesus var utvalgt av Gud til å bære din og min synd. Her blir Abrahams ord til Isak oppfylt: «Gud vil selv utse seg lammet til brenn-offeret» (1Mos 22:8).

Frelsen er Guds sak alene. Det ser vi allerede på syndefallets dag: «Og Gud Herren gjorde klær av skinn til Adam og hans hustru, og kledde dem» (1Mos 3:21). Gud gjorde klær, Gud kledde. Og han gjorde ikke bare klær til dem sånn generelt, han gjorde klær til de to, som to forskjellige personer.

Det står også så fint om Jesus i Lukasevangeliets (4:40): «Men ved solnedgang kom alle med sine syke, som led av mange slags sykdommer, og de førte dem til ham. Og han la hendene på hver enkelt av dem og helbredet dem».

De kom til Jesus med alle sine syke,

med alle slags sykdommer. Og Jesus tok seg av hver enkelt av dem. Slik er Jesus også i dag. Vi kan komme til ham med alle våre synder, og alle slags synder. Vi har så lett for å komme med så mange «om og men». Slik er det ikke hos Jesus. Han tok seg av alle, ja hver enkelt. Uten unntak. Derfor skal også du frimodig komme til ham med det som stenger deg ute fra himmelen.

Jesus kom ikke for å hjelpe deg med å få orden på kristenlivet. Han kom for å gi deg et nytt liv, sitt eget. Han kom for å ta ditt syndeliv, og gi deg sitt rene og hellige liv.

Jesus ble revet bort ved trengsel og dom. Ja, han ble dømt. Ikke fordi han spottet Gud. Nei, det var for våre misgjerningers skyld. Det er derfor han kan frelse hver enkelt.

Men det er én ting til: Akter vi på at Jesus måtte dø og smake fortapelsens gru på grunn av vår synd? Det er mye som er fristende, for vi dras og lokkes av vårt eget kjød (Jak 1:14). Vi ser på synden, og dåres av den. Så faller vi.

På Golgata ser du syndens lønn. Han ble dømt til døden av mennesker, og til den evige død av sin Far. Det ble han på grunn av din og min synd. Vi har sannelig ikke noe å rose oss av, tvert imot. Men vi skal få ha vår ros i Jesus, han som alltid var fullkomment god og hadde sin nestes beste for øye. Vi skulle tro at da Jesus hang på korset, hadde han mer enn nok med seg selv. Men også da gjaldt Jesu ord: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile» (Mat 11:28).

På hver sin side av Jesus hang det to

Møtekalender

Oktober

04.-05.	Årnes
	Asbjørn Fossli
08.-12.	Varhaug
	Gunnar Fossli og
	Gunnar Nilsson
17.-19.	Askim
	Rune Karlsson
17.-19.	Snillfjord
	Arvid Joramo og
	Karl Notøy
17.-19.	Trondheim
	Per Bergene Holm
19.	Randaberg
	Lars Fossdal

21.-26.	Mosvik
	Sigbjørn Agnalt
21.-26.	Tørvikbygd
	Martin Fjære
21.-26.	Østre Kvelde
	Konrad Fjell
24.-26.	Ungdomsleir på Haugli
	Lars Fossdal m.fl.
28.-2/11	Steinsdalen
	Ingar Gangås

November

01.-02.	Årnes
	Reidar Thorbjørnsen
04.-09.	Gyland

Bibelkurs på Fossnes 11.-16. november

Tirsdag

0900	Sigbjørn Agnalt
1000	Sigbjørn Agnalt
1130	Rune Söderlund
1230	Rune Söderlund
1900	Gunnar Nilsson

Onsdag

0900	Konrad Fjell
1000	Olaf Klavenæs
1130	Rune Söderlund
1230	Rune Söderlund
1900	Gunnar Nilsson

Torsdag

0900	Sigbjørn Agnalt
1000	Sigbjørn Agnalt
1130	Rune Söderlund
1230	Rune Söderlund
1900	Gunnar Nilsson

Fredag

0900	Lars Fossdal
1000	Lars Fossdal
1130	Konrad Fjell
1230	Konrad Fjell
1630	Per Bergene Holm
1900	Lars Fossdal

Lørdag

1000	Per Bergene Holm
1130	Per Bergene Holm
1630	Gunnar Nilsson
1900	Lars Fossdal

Søndag

1100	Gunnar Nilsson
------	----------------

Påmelding: André Heian
411 01 223/andre@heian.se
Flere opplysninger på nll.no

røvere som var med på folkemengdens spott mot Jesus. Den ene vendte om og ba om nåde. Han hadde ikke store tanker om seg selv, men hadde en bønn om at Jesus måtte komme ham i hu når han kom i sitt rike. Han ba ikke forgjeves. Han fikk erfare at det er sant som Jesus sier i Johannesevangeliet (6:37): «Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg. Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut». Her ser vi det igjen: Det er ikke snakk om *de* som kommer, som om det generelt gjelder de fleste, men det er snakk om *den* som kommer. Det gjelder den enkelte.

Det er det som gjør evangeliet til et evangelium. Hvis ikke evangeliet hadde vært for den enkelte av oss, hadde vi ikke hatt noe håp. Men nå er det håp, også for oss, fordi Jesus tok vår plass da Gud holdt dom over våre synder. Det står i Jes 53:9 at Jesus ble gitt en «grav blant ugudelige».

I Salme 40, vers 1-2, vitner David om at han er i stor nød. Han var i «fordervelsens grav». Tilsynelatende forgieves ventet han på Herren. «Da bøyde han seg til meg og hørte mitt rop. Han drog meg opp av fordervelsens grav, av den dype gjørmen. Han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste». Jesus bøyde seg ned i fordervelsens grav, der David hørte hjemme. David og Jesus bytta plass og stilling. For Jesus var rettferdig. Jesus hadde rett til å leve. Derfor kunne han også dra David opp av gjørmen. Jesus ble ikke *dytta* ned av sin Far. Nei, han *bøyde* seg ned. Jesus gjorde det frivillig. Ikke fordi han søkte mar-

tyriet, men fordi han elsket David.

Ja, det står i Joh 3:16-17: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham».

Jesaja sier: «Men det behaget Herren å knuse ham» (53:10). Det behaget Herren å knuse sin enbårne, hellige Sønn, som han hadde så kjær – i stedet for deg og meg. Kan du forstå det? Du som bare har trettet ham og gjort ham møye med dine synder og misgjerninger, og som i tillegg er egenrettferdig, treg til å høre og sen til å tro.

Jesaja skriver videre (53:10-11): «Når du gjør hans sjel til et skyldoffer, skulle han se etterkommere og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd. Fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det, og mettes. Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære».

Her ser vi hvor fullkommen enhet det er i Faderens og Sønnens vilje. I Joh 4:34 sier Jesus til sine disipler:

«Jesus kom ikke for å hjelpe deg med å få orden på kristenlivet. Han kom for å gi deg et nytt liv, sitt eget. Han kom for å ta ditt syndeliv, og gi deg sitt rene og hellige liv.»

«Det behaget Herren å knuse sin enbårne, hellige Sønn, han som han har så kjær – i stedet for deg og meg. Kan du forstå det?»

«Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg, og å fullføre hans gjerning». Jesus og Faderen er ett, og slik er også deres vilje ett. Det som er Faderen til behag, er også Sønnen til behag.

Vi ser også her at Jesus mettes ved at vi får del i hans rettferdighet. Vi er hans lønn for det han har fått lide. Har du tenkt på det når du har falt i synd, og det er vanskelig å tro at Jesus vil ta imot deg slik du er nå? Du er ikke brysom eller påtrengende når du midt i din uverdighet kommer til Jesus. Nei, du er hans lønn. Det står jo i Jes 53:12: «Derfor vil jeg gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte, fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtreidere – han som bar manges synd, og han bad for overtreidere».

Jesus uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtreidere. Vi forstår knapt hva det innebærer. Men her ser vi enda en gang Jesu sinnelag. For dette gjorde Jesus for deg og meg. Og han ble regnet blant overtreidere, ikke bare av mennesker, men også av sin Far i himmelen. For han møtte sin Far i hans vrede, som deg og meg. Det gjorde han uten en eneste protest.

Slik var hele Jesu jordeliv. Det var fullkomment i pakt med Guds vilje. Både i forhold til loven og i forhold til

Guds frelsesvilje. Dette livet skal vi få regne som vårt. For Jesus levde som stedfortreder og han døde som stedfortreder. Guds velbehag hvilte over Jesus – i alle ting.

Når vi tenker på Jesus og alt det han led frivillig for vår skyld, er det grunn til å spørre: Hvordan er det med oss? Vi får en lukket munn når vi hører loven rett. Men hva da når vi hører evangeliet, hvor uforskyldt det er og hvordan Jesus elsker de som er onde? For hvordan er vi? Ikke er vi i stand til å høre loven rett, ikke tar vi det så alvorlig som vi skulle, ikke angrer vi som vi skulle, ikke klarer vi å tro som vi skulle. Egentlig er alt galt. Og allikevel skal Jesus se det og mettes ved at vi tar imot og lever ved evangeliet. Vi kan snakke mye om kjærlighet, men når vi ser Jesu uforskyldte kjærlighet til oss, ser vi at vi egentlig ikke har den minste anelse om hva ordet egentlig betyr.

For Jesus døde for alle mennesker, alle slags syndere og all slags synd. Det er ingen som har noen unnskyldning på dommens dag. Det er ingen som kan si at det Jesus gjorde, det var ikke nok. Nei, det står i Rom 10:11-13: «For Skriften sier: Hver den som tror på ham, skal ikke bli til skamme. Her er ikke forskjell på jøde og greker. Alle har de samme Herre, som er rik nok for alle som påkaller ham. For hver den som påkaller Herrens navn skal bli frelst».

Da blir dommen desto større om du står imot Guds kall til frelse. Ja, vi må spørre med Hebreerbrevets forfatter: «Hvordan skal vi da unnfly om vi ikke akter så stor en frelse?» (Heb 2:3). L&E

Våre lamper slokner (10)

Av J. F. Løvgren

Flere i menigheten mislikte båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor og banket, og syntes han var for gammeldags. Blant dem var Pastor Bjørnås. Ling ble invitert til å ha vekkesmøter. Mange tok en bekjennelse. Men flere unge erfarte at en håndsopprekning ikke var nok. I sin sjelenød kom de til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp. Ling bodde godt hos Lyngeid, men nå var han begynt å tvile på sin egen forkynnelse.

Red.

16

Ling gikk som i en døs.

Den søvnløse natten og hans sjelekamp hadde tatt sterkt på ham.

– Er De ikke frisk? spurte fru Lyngeid deltagende, da han til vanlig tid satt ved frokostbordet.

– Jeg har hatt en dårlig natt, sa han liketil. Eller kanskje en god en, føyde han gåtefullt til. Iallfall har jeg ikke sovet.

Hun spurte bekymret om han lå vondt på den divanen, eller om han frøs. Han måtte så gjerne få mer tøy.

– Jeg har det aldeles utmerket sånn, skyndte han seg å berolige. Det er bare noe som –

Det ble ikke til mer.

Om formiddagen prøvde han å studere kveldens tekst. Det var som å tygge småstein. En times tid strevde han. Så spyttet han det hele ut og gikk seg en tur. Det var ikke noe godt med det heller, enda det var strålende solskinn over de nesten bare gatene. Han var for trett.

Ved middagsbordet var han fåmælt. Han forsøkte å småprate med Tordis som var blitt kjæledeggen hans. Men det ble ikke noe liv i det. Øynene hans hang ofte ved Dordi som vartet opp, stille og lykkelig. Lyngeid gjorde ingen kunster for å være underholdende. Bemerkningene falt vennlige og hverdagslige – og undertiden muntre. Han spøkte litt med at hustruen ble yngre ettersom hun ble eldre. Hun blusset og lo.

– Ikke sant Tordis? Er det ikke grei mamma vi har?

– I alle fall den beste jeg har hatt, sa den lille skøyeren, og skulle se likegyldig ut.

– De stusset. Hvor i all verden hadde det lille nøstet fått fatt i et slikt uttrykk? Men så sprutet de i å le alle sammen unntatt Tordis. Hun holdt seg i rollen.

– Det var du som sa det om sparken din en dag, Per, sa hun med et fiffig glimt i øynene.

– Per, Per! lo Lyngeid. Du er vel en skøyer! Du har jo aldri hatt noen annen spark

– Nei, sa Per og blunket til Ling. Da er det sikkert den beste jeg har hatt.

Ling tenkte på den gode ånd som

var i Lyngeids hjem. Det var rent som en hemmelighet for ham. Han ante den, men kunne ikke få riktig grep på den. Han sukket for seg selv.

Da Lyngeid gikk etter middag, kom Ling ut etter ham.

– Du, Lyngeid!

Lyngeid snudde seg og så spørrende på ham. Men mens han så på ham, fløy et smil med en smule angst i, over ansiktet hans. Lyngeid hadde som en sjette sans, eller rettere en åndelig sans overfor menneskenes sjelevanskeligheter.

– Var det noe, Ling? spurte han vennlig.

– Jeg ville gjerne samtale litt med deg på tomannshånd, når du kommer fra arbeidet i kveld.

– Før møtet.

De to menn sto overfor hverandre, begge sterke på sitt område. Men Lyngeid merket at den andre var i ferd med å brekke sammen.

– Jeg skal komme litt tidligere hjem, sa Lyngeid.

– Nei, nei, ba Ling, ikke avbryt arbeidet for min skyld.

– Å, det klarer seg nok, mente Lyngeid.

Han smilte glad, og gikk fort nedover bakken til båtbyggeriet.

Ling hørte at hamrene alt var i gang der nede. Og plutselig syntes han det var god ånd i dem også.

Bøyd og bedrøvet gikk han inn på rommet sitt. Å, så trett han var! Det verket i pannen. Han kastet seg over ende for å sove. Så måtte han opp igjen. Han prøvde å arbeide, men fikk ingen ro. En tanke hadde i hele natt gjæret i ham. I dagens løp formet den seg til en drastisk beslutning. Han gikk fram og

tilbake på golvet. Nå stoppet han og tellet på fingrene. Hvor mange dager hadde han vært her? Seksten. Nei han greide nok ikke en måned.

Ettermiddagen snek seg hen. Solen gikk ned rød og strålende. Den kastet et skimmer av gull over fjorden og holmene som han kunne se fra stuevindue.

Skumringen sank sakte.

Da hørte han at Lyngeid var kommet.

- - -

Så gikk de to mennene inn i stua og lukket døren etter seg.

Bare en pyntelampe brant svakt i et hjørne. De satte seg, en på hver side av kakkelovnen som murret velbehagelig.

Noen øyeblikk stirret de to hen for seg. Så brøt det heftig ut av Ling:

– Du skal si meg hva det er i veien med min forkynnelse.

Lyngeid var forberedt og tok rolig imot, enda ansiktet hans var svært energisk å se til.

– Er det noe i veien da? spurte han. Det vil si: Synes du det selv?

– Ja. Men jeg vet ikke riktig hva det er.

– Når jeg svarer, vil du så huske at *du* har spurt?

– Ja.

Lyngeid så på den annen med noen underlige øyne. De var harde som stål, men stål som var nær ved å ta hete av kjærlighetens varme.

– Du driver religiøs fabrikkvirksomhet.

Ordene falt sterke og nådeløse, og Lings energiske ansikt ble stramt.

– Og hva fabrikkerer jeg? spurte han kvast.

Svaret kom øyeblikkelig:

– Dårlige jomfruer.

Lings øyne lynte. Stemmen dirret da han sa:

- Ve meg, hvis det er sant.
- Ja, ve deg, hvis det er sant.
- De målte hverandre, de to kjemper.
- Vet du hva du sier, Lyngeid?
- Ja.
- Du skal stå overfor Gud med det.

Et lite øyeblikk nølte Lyngeid med svaret. Så sa han tungt:

- Jeg våger det.
- Så skal du gjøre det klart for meg.
- Ja, hvis jeg kan.
- Du skal. Du har påtatt deg et for stort ansvar til å unndra deg. Dine ord og ditt vesen mens jeg har vært her hos deg, har gjort meg urolig, ja, ulykkelig.

Lyngheids lepper beveget seg, uten en lyd. Han ba stille.

- Det som karakteriserer dårlige jomfruer, sa han så, er at de har bekjennelse uten liv.

Bekjennelse kan folk lage selv. Liv kan bare Gud skape. Din forkynnelse skaper bekjennere, men gjør ingen levende.

- Hvorfor ikke?

I sin iver og skrekk lutet Ling seg bort imot den andre. Lyngeid nølte igjen et kort øyeblikk, så sa han sindig:

- Det er intet evangelium i den.

Ling sprang opp av stolen og gikk fort fram og tilbake på golvet.

- Blir du vond? spurte Lyngeid.
- Nei, svarte Ling opprørt. Men det er så vanskelig å sitte stille mens du dreper meg.

Lyngeid liknet ikke en morder der han satt med øynene fulle av tårer. Han lot den annen trave til han var ferdig.

Ling satte seg omsider og sa hardt:

- Jeg forkynner altså ikke evangeliet?
- Nei, for ditt utgangspunkt er galt.
- Hva går jeg ut fra da?
- At menneskene *ikke* er fortapt.

Ling blåste pusten ut så det liknet et fløyt.

- Åh – Jeg driver for lite med denne nedrakkingen av et menneskes karakter og vilje.

– Åh ja-a. Du regner med at et menneske ikke er så verst. Bare Gud får ta i bruk og foredle det gode i dem så – –

- Det gjelder å stimulere et menneskes svake vilje, avbrøt Ling hissig.

Lyngeid satte plutselig kniven på strupen hos sin motstander.

- Er du født på ny selv, Ling?

Ling ble blek.

- Ja-a. Det håper jeg da.

– Hvordan ble du det? Ved en viljeanspennelse eller ved et verk av Gud? Født av manns vilje, sa Lyngeid tungt.

- En dårlig jomfru kanskje? spurte Ling, idet hans hender skalv.

– Sannsynligvis. Jeg skjønner iallfall nå bedre enn før hvordan fabrikasjonen foregår.

- Fabrikasjon! nesten snerret Ling. Du ser jo at det skjer noe med folk. De blir født – –

- En trell blir også født.

- Hva?

– En trell blir også *født*. Abraham mobiliserte de siste krefter av sin mannskraft og slo den sammen med en ung kvinne som hadde *menneskelige betingelser*. Resultatet ble en trell.

- Men jeg forstår ikke – –

- Nei, det er feilen med deg. Du skra-

per sammen restene av det menneskelige jeg. Så blåser du hypnotismens eller suggesjonens ånde inn i skraphaugen. Så blir det *religiøst liv i det gamle menneske*. En trell blir født.

– Forferdelig, stønnet Ling. Og slik skulle det altså ha foregått med alle som har bøyd seg på disse møtene.

– Det vet jeg ikke, sa Lyngeid rolig. Antagelig blir noen frelst på tross av din forkynnelse, idet de kommer inn under Guds Ånds veiledning.

Ling tok seg igjen en marsj på golvet, med hendene på ryggen og bøyd hode. Om litt stoppet han ved vinduet og stirret ut i mørket. Han trakk opp lommeterkleet og pusset nesen. Men Lyngeid så at det var noe om å gjøre høyere oppe også. Da smilte han og beveget leppene i bønn én gang til.

Det varte lenge før Ling snudde seg. Han kom og satte seg igjen. Så sa han med brutt røst:

– Forklar meg så hvordan den nye fødsel skjer.

Lyngheids stemme fikk sin milde klang da han skulle til å utlegge livets vei for denne Nikodemus.

– Jo, ser du, Ling. Du snakker om å stimulere og stålsette et menneskes vilje. Men Gud vil lamme den.

– Hva sier du?

– Jo, Gud vil lamme den. For menneskets egen vilje er ond, den er fortapt. Det er først når mennesket, under press av Guds Ånd, blir viljeløst, ja drept, at Gud kan komme til med sin gjenfødende kraft. For Gud blander aldri sin kraft med menneskets. Gud skaper et nytt menneske. Ser du hvordan Gud tok

det med Nikodemus. Han plukket ham sønder, bit for bit. Og når Nikodemus var ribbet, forteller Jesus ham om ham som ble opphøyet på korset. Hører du, Ling! Det var ordet om *ham* som fødte Nikodemus på ny. «Dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men uforgjengelig sæd, ved Guds ord som lever og blir – og dette er det ord som er forkynt dere ved evangeliet». Å, Ling – du har gitt folket rikelig med impulser – impulser for det gamle menneske, men du har forsømt å gi dem evangeliets ord, som er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Ling skjulte ansiktet i hendene og stønnet. Så sa han hulkende:

– Jeg er kastet ut i dypet. Gud hjelpe meg. Og litt etter sa han:

– Det er mitt siste møte her i kveld, Lyngeid.

Nå var det Lyngheids tur til å fare opp.

– Hva sier du? ropte han.

– Jo, det har stått for meg siden i natt. Jeg greier ikke mer. Jeg må hjem og komme i klarhet med meg selv.

– Men du skjønner vel at jeg vil få skylden for dette, Ling. Og jeg har nok å bære fra før.

– Jeg vet det, Lyngeid. Men jeg kan ikke annet. Du *har* også stort ansvar. Som voksen mann må du ta konsekvensen av din lære. Meg har du brakt i nød. Nå må jeg ha lys og – frelse.

Lyngeid bøyde sitt hode og tidde, men store tårer trillet nedover kinnene hans.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.*

Forts. i neste nr.

Å leve etter kjødet

Av Svend Foldøen

«For dersom dere lever etter kjødet, da skal dere dø. Men dersom dere ved Ånden dører legemets gjerninger, skal dere leve.»

Rom 8:13

Dette ordet er sagt til troende, og det forteller oss at de troende er ikke bare ånd. Vi hører en og annen si at vi er fri kjødet, og fristes vi, så er det av djevelen. Men her sier Guds ord at vi har kjød, og vi formanest til ikke å leve etter dette.

Hva er kjødet?

I Guds ord leser vi hvordan kjødet viser seg i livet: utukt, urenhet, skamløshet, avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, trette, avindsyke, sinne, ærgjerrighet, splittelse, partier, misunnelse, mord, drukkenskap, svirelag og annet slikt. De som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike (Gal 5:19-21).

Ser vi så ut over verden, ser vi at den store masse lever fullt ut etter kjødet, og det viser seg på mange måter.

Her vil jeg særlig nevne én ting. Mennesket søker sin egen ære, de vil så gjerne verne om sin egen person, sitt eget jeg, sitt eget navn og rykte. De ser seg selv som viktigste person, tåler ikke nederlag og vanære, og de greier ikke å bli satt til side. Får en annen mer ære, stikker det dem i hjertet, og ofte flyter munnen over med baktalelse over vedkommende. Dette er kjødets gjerninger.

Mange mennesker er fulle av begjær etter denne verdens gunst. De er

fulle av avindsyke og misunnelse, de holder seg selv frem.

Du som lever etter kjødet, du skal dø, dø en evig død.

Men den store religiøse masse lever etter kjødet ved at de prøver å rettferdiggjøre seg selv. De vil ikke ha med Kristus å gjøre.

Jødene levde etter kjødet. De var saktens religiøse. De strevde så godt de kunne for å leve Gud til behag. Derfor bad de, fastet, gav almisser, derfor la de vinn på å være rettferdige for Gud. Men alt dette var kjød og kjødets gjerninger, både deres gudfryktige liv, deres fromme gjerninger og deres plettfriske vandel.

Alt det et menneske gjør for å oppnå velbehag hos Gud, er kjødets gjerning. Når mennesket ikke eier troen på Jesus, og gjerningene ikke er gjort av kjærlighet til ham, driver en med kjødets gjerninger.

At folk er religiøse, leser husandaktsbok, leser en Herrens bønn, går og hører Guds ord og nyter sakramentene, det kan være kjødets gjerninger alt sammen. For nettopp dette attrår kjødet.

Kjødet i oss vil så gjerne være noe, vil så gjerne være bedre enn vi er. Å tenke stort om seg selv, det er kjød. Å ville være den ypperste, den fremste, den fornemste mellom brødrene, å ikke ville tjene, men herske, er alt sammen kjød.

Det er én ting jeg har lagt merke til,

nemlig at folk blir så snart fornærmet. De kan meget lett tåle det blir sagt noe ufordelaktig om en bror, men blir det sagt noe skjævt om deres egen person, blir de straks fornærmet. Da furter de og trekker seg tilbake fra de troendes forsamling. – Dette er kjød, og lever vi etter det, skal vi dø. Vi mister livet i Gud. Her må vi være på vakt.

Hva vil Ånden lede oss til? Han leder oss til Jesus slik at vi bare skal regne med Jesus til vår frelse. Ånden vil lede oss og åpenbare for oss den sannhet at vi eier en tilregnet rettferdighet. En som jeg eier ved tro og av nåde. Han vil vise oss at alt er galt når vi ser på oss selv. Men når Ånden leder, da viser han oss at det er rett med Jesus og at vi har vårt liv i ham.

Ja, det kan være svart som den svarteste natt i og omkring oss. Det er ikke farlig å se seg svart og syndig, ynkelig og jammerlig. Slik klager også Paulus: «Jeg elendige menneske, hvem skal fri meg fra dette dødens legeme» (Rom 7:24).

Den som lever på denne plass, han blir nødt til å regne bare med Jesus og det han har gjort til vår frelse.

«Det er liv i å se på det Golgata kors. Ja, just nu er det liv og for deg».

Det er sant at det er ikke som rettferdige vi rettferdiggjøres, men som ugudelige.

Den andre ting som Ånden leder oss til, er at vi akter de andre høyere enn oss selv. De andre troende er bedre kristne enn jeg, har mer lys og eier mer åndelig visdom enn jeg, de har et finere sinn og en mer ydmyk ånd enn jeg har.

Må vi leve etter Ånden, da går vi til himmelen, og snart blir vi tatt opp i herlighet hos ham.

Stavanger, 11.11.32.

Enten - eller

Fortelling av Gerhard Haaland.

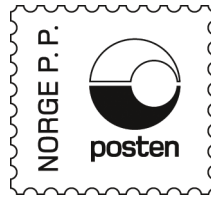
En troende mann delte ut traktater til alle dem som satt sammen med ham i kupéen. Straks begynte alle å lese. Om litt så den ene opp fra traktaten og sa at han ikke var enig i det som han hadde lest.

«Det er», sa han, «så altfor skarp grense mellom frelse og fortapelse. Det kunne vel tenkes en mellomting».

Til dette svarte han som hadde delt ut traktaten: «Jeg skulle i dag ha møtt en av mine venner på jernbanestasjonen for at vi kunne ha følge på denne reisen. Jeg var ute i god tid og så etter ham, men jeg fikk ikke øye på ham noe sted. Kanskje er han allikevel kommet med toget i siste minutt. Det vil jo vise seg når vi om litt skal gå av toget. Men hvordan det nå enn er, en mellomting kan det jo ikke være. Enten er han med her i toget, eller så er han det ikke. Enten møtes vi ved avstigningen, eller så gjør vi det ikke».

Det ble en underlig stillhet i kupéen etter disse ordene.

*Fra boken «300 fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rørbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Klokken slår, tiden går og evigheten forestår

Fortelling av Mia Hallesby

I et skomakerverksted satt far og sønn og arbeidet. Faren var en troende, og hans høyeste ønske var at gutten skulle komme inn på samme vei. Ofte hadde han snakket med ham om dette, men sønnen mente at det hastet ikke. Slikt fikk en vente med til en ble gammel og skulle dø.

En dag satt sønnen alene og arbeidet. Faren var plutselig død. Det var så tomt og stille etter far. Den eneste lyden som hørtes når han stanset litt i arbeidet, var den store klokken som tikket i vei og minnet om livets gang mot evigheten.

Fars stemme lød ikke mer, men i stillheten var det som klokken talte til ham. Det var som den med sitt stadige tikk – tikk – sa:

«For evig – hvor? For evig – hvor?»

Far var hos Gud. Hvor ville han selv komme? Og igjen lød det med mørk, truende klang:

«For evig – hvor? For evig – hvor?»

Jo, han visste hvor han ville komme dersom han døde nå.

Det ble for mye for ham. Han sank ned på kne ved krakken og ropte til Gud om frelse. Han kjente veien, den hadde far så mange ganger vist ham, men han hadde ikke villet gå den. Nå ropte han av hele sin sjel til Gud og bad om forlatelse. Og den nådige Gud som ikke støter noen bort som roper til ham, tok imot ham som sitt barn.

Da han igjen reiste seg og satte seg på krakken, var han et nytt menneske.

Klokken tikket fremdeles. Men hør! Var det ikke som den hadde en annen lys og vennlig klang? Hva sa den? Jo, nå hørte han det. Nå sa den:

«For evig – hjem. For evig – hjem. For evig – hjem.

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget 1946*